

- b) surowców we wszelkiej postaci, przeznaczonych dla przemysłu włókienniczego, oraz czasanki lub przędzy, o ile fakowe wwiezione zostały do Polski przez domy zagraniczne na sprzedaż (kon-sygnacja i komis);
- c) wyrobów włóknistych w ilości, jaka się okaże niezbędną na spła-tę należności za powyższe surowce.

Art. 2. Cele, dla jakich wwiezione zostały do Polski przedmioty w punktach a) i b) art. 1 niniejszego rozporządzenia wyszczególnione, oraz ilość i wartość wyrobów włóknistych, niezbędnych dla spłaty należności za otrzymane surowce ustali w każdym poszczególnym wypadku Minister Handlu i Przemysłu, który będzie w tym zakresie sprawował kontrolę nad zakładami przemysłowemi.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Warszawa, dnia 22 marca 1920 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski

Minister Spraw Wojskowych:
J. Leśniewski

173.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Poczt i Telegrafów

w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Na podstawie art. 10 ustawy o wyłączności poczty, telegrafu i telefonu z dnia 27 maja 1919 r. Dz. P. P. № 44 poz. 310 zgodnie z opinią Rady Ministrów z dnia 22 marca 1920 r. podwyższam dotychczasowe opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne oraz zarządzam co następuje:

Art. 1. Nowe opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne, według dołączonej taryfy, obowiązują od dnia 15 kwietnia 1920 r. z wyjątkiem nowych opłat za czasopisma (gazety), za skrócone adresy telegraficzne oraz za abonamenty telefoniczne, które wchodzi w życie od dnia 1 maja 1920 r. Różnice powstałe między opłatami już wniesionymi a nowo ustanowionymi za czas po 1-ym maja 1920 r. winny być dodatkowo wpłacone. Interesowanym osobom wolno jednak do końca kwietnia 1920 r. wypowiedzieć abonament telefoniczny, względnie korzystać ze skróconych adresów telegraficznych; w takim razie będą im zwrócone opłaty, wniesione za czas od 1 maja 1920 r. Podwyższone opłaty za rozmowy telefoniczne będą pobierane od 15 kwietnia 1920 r.

Art. 2. Nowa taryfa obowiązuje na obszarze b. Królestwa Kongresowego, b. Galicji oraz na Kresach Wschodnich.

W b. dzielnicy pruskiej będzie wydane odpowiednie zarządzenie przez Ministerstwo dla tejże dzielnicy.

Na obszarach plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego utrzymuje się w mocy dotychczasowe taryfy koronowe.

Art. 3. Podwyższa się kwotę dopuszczalną do przesłania jednym przekazem pocztowym z 1.000 mk. na 2.000 mk.

Art. 4. Dla telegramów prasowych „Polskiej Agencji Telegraficznej” podwyższa się opłatę od wyrazu z 5 fen. na 10 fen. oraz ustanawia się zniżoną takse zasadniczą w wysokości 1 mk.

Art. 5. Opłaty nie objęte niniejszą taryfą pozostają bez zmiany.

Warszawa, dnia 29 marca 1920 r.

Minister Poczt i Telegrafów:

L. Tolłoczko

Załącznik.

TARYFA POCZTOWĄ, TELEGRAFICZNA I TELEFONICZNA.

I. TARYFA POCZTOWA.

A. Wewnętrzna taryfa pocztowa dla korespondencji prywatnej.

	Mk.	fen.
1. <i>Listy zwykłe:</i>		
do wagi 20 gramów	—	50
„ „ 250 „	1	—
2. <i>Kartki pocztowe:</i>		
Opłata za kartki pocztowe prywatnego nakładu:		
a) pojedyncze	—	25
b) z odpowiedzią	—	50
Kartki urzędowego nakładu z wydrukowaną marką pocztową:		
a) pojedyncze	—	40
b) z odpowiedzią	—	80
3. <i>Druki:</i>		
do wagi 50 gramów	—	15
„ „ 100 „	—	25
„ „ 250 „	—	50
„ „ 500 „	1	—
„ „ 1000 „	1	50
4. <i>Papiery handlowe:</i>		
do wagi 250 gramów	—	50
„ „ 500 „	1	—
„ „ 1000 „	1	50
5. <i>Próbki towarowe i przesyłki mieszane:</i>		
do wagi 250 gramów	—	50
„ „ 500 „	1	—

6. *Czasopisma:*

Opłatę za przesyłkę wraz z ewentualnym doręczeniem oblicza się procentowo od miejscowej ceny prenumeraty miesięcznej i pobiera w gotówce ryczałtem zgóry.

Opłata wynosi:

I. Za czasopisma, wychodzące najmniej 6 razy w tygodniu bez względu na wagę:

a) przy dwurazowym wydawnictwie dziennym i dwukrotnej wysyłce 20%

- b) przy jednorazowej wysyłce 15⁰/₀
- II. Za czasopisma, wychodzące raz w tygodniu lub rzadziej, których pojedynczy numer nie przekracza wagi 25 gramów 6⁰/₀
- III. Za wszystkie inne czasopisma bez względu na wagę 10⁰/₀

7. Przekazy:		Mk.	fen.
do 20 marek		—	50
" 100 "		1	—
" 200 "		1	50
" 500 "		2	—
" 1000 "		3	—
" 1500 "		4	—
" 2000 "		5	—

8. Listy wartościowe:

Za listy wartościowe zamknięte (opieczetowane przez nadawcę):

a) należność za list zwykły do 20 gr.	—	50
" " " " " 250 "	1	—
b) za polecenie	—	50
c) należność od deklarowanej wartości za każde 1000 marek lub część tychże	2	—

Za listy wartościowe otwarte (przeliczone) pobiera się należności od wartości o 50⁰/₀ wyższą.

9. Paczki:		Mk.	fen.
do wagi 5 klg.		3	—
" " 10 "		6	—

Za paczki z podaną wartością pobiera się oprócz tego należność od wartości za każde 1.000 mk. lub część tychże 2 mk.

Za paczki ochronne pobiera się należność od wagi o 50⁰/₀ wyższą.

„Rozmaite opłaty”

	{Mk.	fen.
1. Polecenie przesyłek listowych	—	50
2. Zwrotne poświadczenie odbioru (recepis zwrotny)	1	—
3. Zwrotne poświadczenie wypłaty (potwierdzenie wypłaty	1	—
4. Należność za ściągnięcie pobrania od odbiorcy (opłaca się przy nadaniu)	—	50
5. Zniesienie lub zmniejszenie pobrania	1	—
6. Należność za wniesioną reklamację	1	—
7. Zmiana adresu lub zarządzenie zwrotu przesyłki	1	—
8. Zawiadomienie o niedoręczalności paczki	1	—
9. Duplikat poświadczenia nadania (receptu nadawczego)	1	—
10. Upoważnienie wypłaty w razie zagubienia przekazu przez odbiorcę	1	—
11. Pełnomocnictwo do odbioru przesyłek (niezależnie od opłaty skarbowe)	2	—
12. Pisemne doniesienie na blankiecie P. K. O.	—	25
13. Za osobne zastrzeżenie odbierania czasopism na dworcach kolejowych (przesyłki dworcowe) — miesięcznie	20	—

B. Wewnętrzna taryfa pocztowa dla korespondencji urzędowej.

		Mk.	fen.
1.	<i>Listy:</i>		
	do wagi 50 gramów	—	25
	" " 250 "	—	50
	" " 1 klg. "	1	50
	" " 2 "	2	—
2.	<i>Kartki</i>	—	15
3.	<i>Druki:</i>		
	do wagi 50 gramów	—	05
	" " 250 "	—	10
	" " 1 klg.	—	25
	" " 3 "	—	50
	" " 5 "	1	—
4.	<i>Czasopisma urzędowe</i> mogą być wysyłane albo według procentowej taryfy dla czasopism prywatnych albo według jednostkowej taryfy dla druków urzędowych.		
5.	<i>Paczki:</i>		
	do wagi 5 klg.	3	—
	" " 10 "	6	—
	" " 15 "	9	—
	" " 20 "	12	—

Pisma sądowe do stron w Małopolsce:

a)	za doręczenie pisma sądowego w miejscu siedziby sądu	—	50
b)	za pismo sądowe doręczone w innej miejscowości . . .	1	—

C. Zagraniczna taryfa pocztowa.

		Mk.	fen.
1.	<i>Listy:</i>		
	do wagi 20 gramów	1	—
	za każde dalsze 20 gramów	—	60
2.	<i>Kartki pocztowe:</i>		
	Opłata za kartki pocztowe prywatnego nakładu:		
	a) pojedyncze	—	40
	b) z odpowiedzią	—	80
	Kartki urzędowego nakładu z wydrukowaną marką pocztową:		
	a) pojedyncze	—	50
	b) z odpowiedzią	1	—
3.	<i>Druki:</i>		
	za każde 50 gramów	—	20
4.	<i>Papiery handlowe:</i>		
	za każde 50 gramów	—	20
	najmniej jednak	1	—
5.	<i>Próbki towarowe:</i>		
	za każde 50 gramów	—	20
	najmniej jednak	—	40
6.	Polecenie przesyłek listowych	1	—
7.	Zwrotne poświadczenia odbioru (recepis zwrotny)	1	—
8.	Należytość za wniesioną reklamację	1	—

II. WEWNĘTRZNA TARYFA TELEGRAFICZNA.

Opłata za telegram w obrocie wewnętrznym składa się z opłaty od wyrazu i taksy zasadniczej.

1.	<i>Telegramy miejscowe:</i>	Mk.	fen.
	a) opłata od wyrazu	—	25
	b) taksa zasadnicza	2	—
- Telegramy miejscowe pilne, z zapłaconą odpowiedzią, ze sprawdzeniem i o kilku adresach niedopuszczone.
2.	<i>Telegramy zamiejscowe:</i>	Mk.	fen.
	a) od wyrazu	—	50
	b) taksa zasadnicza	2	—
3. Za telegramy pilne pobiera się potrójną opłatę od każdego wyrazu oraz dolicza się takse zasadniczą 2 mk.
4. *Zapłacona odpowiedź:*
opłata od ilości podanych wyrazów na odpowiedź i taksa zasadnicza 2 mk.
5. *Zapłacona odpowiedź pilna:*
opłata za telegram pilny i taksa zasadnicza 2 mk.
6. *Telegramy prasowe:*
opłata od wyrazu o 50% niższa i taksa zasadnicza 2 mk.
7. *Sprawdzenie telegramu (kolacjonowanie—Tc):*
25% opłaty telegramu zwykłego (z zaokrągleniem do kwoty podzielonej przez 10).
8. *Poświadczenie odbioru:*
- telegraficzne: jak za telegram zwykły o 5 wyrazach oraz takse zasadniczą 2 mk.
 - telegraficzne pilne: jak za telegram pilny o 5 wyrazach oraz takse zasadniczą 2 mk.
 - pocztą: jak za list zwykły.
9. *Telegramy o kilku adresach (Tm):*
za odpis każdych 100 wyrazów lub części telegramu zwykłego 3 mk,
za odpis każdych 100 wyrazów lub części telegramu pilnego 6 mk.
10. *Doręczenie telegramów:*
- w miejscowym okręgu doręczeń bezpłatnie,
 - w zamiejscowym okręgu doręczeń przedpłata nadawcy po 2 mk. od kilometra.
- Różnicę między kwotą zapłaconą a rzeczywistymi kosztami ponosi odbiorca.
11. Za nadanie telegramu przez listonosza wiejskiego 50 fen.
12. Za nadanie względnie wydanie telegramu przez telefon po 5 fen. za wyraz najmniej jednak 1 mk.
13. Poświadczenie (pokwitowanie) nadania na osobne żądanie 50 fen.
14. Za dodatkowy odpis telegramu:
za odpis każdych 100 wyrazów lub części po 2 mk., niezależnie od opłaty skarbowej za podanie.
15. Skrócone adresy kwartalnie 50 mk.
16. Doręczanie telegramów o pewnych porach do oznaczonych dwu miejsc kwartalnie 100 mk.

17. Za telegramy nadawane na stacjach kolejowych w miejscowościach, posiadających państwowe urzędy pocztowo-telegraficzne, może być pobierana opłata dodatkowa.

III. TARYFĄ TELEFONICZNA.

A. Wyjaśnienia ogólne.

§ 1. Sieć telefoniczna Państwa Polskiego składa się z:

- a) sieci lokalnych,
- b) połączeń międzymiastowych, tworzących razem sieć międzymiastową.

Korzystanie z sieci lokalnej dostępne jest za stałą opłatą roczną (abonament).

Korzystanie z sieci międzymiastowej — za opłatą od poszczególnej rozmowy.

§ 2. *Sieci lokalne* służą do stałego porozumiewania się między sobą mieszkańców pewnego określonego terytorjum, mającego własny ośrodek życia miejscowego (przeważnie terytorjum powiatu z ośrodkiem w mieście powiatowym).

Sieć lokalna może posiadać:

- a) jedną tylko stację centralną (centralę główną) lub
- b) jedną stację centralną oraz jedną lub kilka stacji pomocniczych (centralek pomocniczych) zależnie od miejscowych warunków.

§ 3. *Stacja centralna* sieci lokalnej mieści się przeważnie w mieście powiatowym, w poszczególnych wypadkach również w większym ośrodku przemysłowym lub handlowym.

Stacje pomocnicze — w mniejszych miastach, osadach, a nawet wsiach.

Określenie charakteru poszczególnej stacji, względnie przynależności jej do pewnej sieci lokalnej, należy do kompetencji odnośnej Dyrekcji Poczty i Telegrafów.

§ 4. Teren, obsługiwany przez stację centralną lub pomocniczą, stosownie do odległości od stacji, dzieli się na dwie strefy:

- a) pierwsza strefa (miejska) obejmuje teren, leżący w promieniu 1-go, 2-ch lub 3-ch kilometrów od stacji centralnej, lub pomocniczej, a to zależnie od ilości abonentów danej stacji, mianowicie:

dla stacji z ilością do 100 abonentów — teren w promieniu	1 klm.
" " " " do 101 do 2000 abon.	" " " 2 "
" " " " 2001 wzwyż	" " " 3 "
- b) druga strefa (zamiejska) — pozostały teren poza granicą pierwszej strefy.

§ 5. Sieć międzymiastową tworzą połączenia między wszystkimi stacjami centralnymi, oraz pomocniczymi odrębnych sieci lokalnych; dostępna jest ona do użytku publicznego za opłatą od poszczególnej rozmowy, wysokość której określa się w zależności od czasu trwania rozmowy i wzajemnej odległości krańcowych stacji łączących.

B. Opłaty za przyłączenie i przeniesienie aparatów.

§ 6. Nowoprzybywający abonenci ponoszą częściowo koszt przyłączenia ich do sieci telefonicznej, a mianowicie:

- a) abonenci, zamieszkali w obrębie strefy pierwszej:

za przyłączenie do centrali niezależnie od ilości abonentów tejże

płacą jednorazowo po 100 mk. za każde 100 mtr. (lub część takowych) rzeczywistej długości linii:

- b) abonenci, zamieszkali w drugiej strefie oprócz opłaty podług punktu a), ponadto za każde 100 mtr. (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, położonej poza strefą pierwszą po 150 mk.

O ile zachodzi potrzeba ustawienia nowych słupów, dostarczenie tychże w odpowiedniej ilości i jakości ciąży na abonencie.

U w a g a: W razach wyjątkowych słupy mogą być dostarczone przez odnośne organy Ministerstwa Poczty i Telegrafów za zwrotem wartości tychże i kosztów transportu do miejsca ustawienia.

§ 7. Przyłączenie aparatu dodatkowego skutecznia się za jednorazową opłatą ryczałtową a mianowicie:

- a) za przyłączenie w tym samym pokoju, co i aparat główny 100 mk.
 b) " " " " mieszkaniu i " " " " 150 "
 c) za przyłączenie w tym samym budynku, co i ap. główny—200 mk.;
 d) o ile aparat dodatkowy ma być ustawiony w innym budynku, oprócz opłaty ryczałtowej (mk. 200.—) płaci abonent za linię, łączącą aparat główny z dodatkowym jak za linię dla aparatu głównego t. j. na zasadach, wyłuszczonej w § 6 wraz z uwagą co do słupów.

§ 8. Do centrali państwowej mogą być również przyłączone za zgodą odnośnej Dyrekcji P. i T. egzystujące lub nowopowstające telefoniczne centrali prywatne pod następującymi warunkami:

- a) system urządzeń centrali prywatnej odpowiada systemowi urządzeń centrali państwowej,
 b) wszystkie aparaty, obsługiwane przez taką centralę znajdują się w jednej posiadłości,
 c) liczba aparatów centrali prywatnej nie może być mniejszą niż 6,
 d) obsługa oraz konserwacja centrali, aparatów i urządzeń wewnętrznych należy wyłącznie do właściciela centrali prywatnej,
 e) na każde 10 aparatów centrali prywatnej musi wypadać niemniej niż jedno połączenie z centralą państwową, przyczem takowe skutecznia się za opłatą na zasadach, wyłuszczonej w § 6.

U w a g a. Przy ilości aparatów dodatkowych do 5 włącznie urządzenie centrali i utrzymywanie aparatów wchodzi bezwzględnie w zakres działania Zarządu Telefonów Państwowych na zasadach dla aparatów dodatkowych (§§ 7, 14 i 17). Obsługa jednak centrali i w tym wypadku należy do abonenta.

§ 9. Za przeniesienie aparatu głównego lub dodatkowego pobiera się jednorazowe opłaty, jak następuje:

a)	za przeniesienie w tym samym pokoju	mk. 100
b)	" " do innego pokoju tego samego lokalu "	" 150
c)	" " do innego lokalu tego samego budynku "	" 200
d)	" " " " budynku na tej samej lub innej posesji prócz ryczałtowej opłaty mk. 200 (według punktu c) dopłaca abonent za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii nowej lub przedłużenia użytkowanej dotychczas:	
	w obrębie strefy pierwszej (miejskiej)	" 100
	" " " drugiej (zamiejskiej)	" 150

Ponadto w sprawie nowych słupów obowiązuje uwaga do § 6.

§ 10. Opłaty na pokrycie kosztów budowy lub przeniesienia pobierane są przed rozpoczęciem robót i podlegają zwrotowi tylko w tym wy-

padku, jeżeli aparat telefoniczny nie może być założony lub oddany do użytku abonenta.

C. Opłaty abonamentowe za korzystanie z sieci lokalnej.

§ 11. Wysokość opłaty abonamentowej dla abonentów, połączonych ze stacją centralną (główną lub pomocniczą) za pomocą oddzielnych dla każdego abonenta przewodów, uzależnia się od:

- a) kategorii abonamentu (§ 12),
- b) grupy, do której zaliczona jest dana centrala (§ 13),
- c) strefy, w obrębie której znajduje się aparat abonenta (§ 4),
- d) od tego, czy abonent załączony do stacji pomocniczej korzysta z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą roczną opłatą, czy też za opłatą poszczególniej rozmowy.

§ 12. Rozróżnia się następujące kategorie abonamentu:

- a) *Abonament prywatny.* Do tej kategorii należą aparaty założone w mieszkaniach prywatnych i przeznaczone wyłącznie do użytku abonenta i jego rodziny. Aparaty w mieszkaniach osób zawodów wyzwolonych (lekarzy, adwokatów, inżynierów, dentystów, felczerów, akuszerki i t. p.) mogą być zaliczone do tej kategorii wtedy tylko, gdy osoby powyższe nie zatrudniają w tych mieszkaniach pomocników lub innych pracowników, oraz gdy odwiedzająca ich klientela niema dostępu do telefonu.
- b) *Abonament zbiorowy.* Do tej kategorii zaliczają się aparaty, urządzone w instytucjach państwowych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, w kantorach, agenturach, sklepach, domach zdrowia, ambulatorjach, szkołach, kancelariach, biurach adwokackich i t. p. i przeznaczone do użytku abonenta i osób u niego pracujących.
- c) *Abonament publiczny.* Do tej kategorii zaliczają się aparaty, dostępne dla publiczności jako to: w hotelach, restauracjach, kawiarniach, cukierniach, teatrach, giełdach, klubach, salach ogólnych domów bankowych, dla lokatorów jednego domu i t. p., również i w sklepach, gdzie aparat założony jest w miejscu dostępnym dla użytku publiczności.
- d) *Abonament towarzyski.* Do tej kategorii zaliczają się aparaty, dwóch, trzech lub czterech różnych abonentów, połączonych ze stacją centralną za pomocą jednego wspólnego przewodu.

§ 13. W zależności od ilości abonentów, załączonych do danej stacji centralnej bądź to głównej, bądź pomocniczej, zalicza się ona do grupy:

I-ej	przy ilości abonentów	na 100
II-ej	"	"
III-ej	"	"
		od 101 do 2.000
		ponad 2.000.

§ 14. Opłata abonamentowa w zależności od kategorii abonamentu (§ 12) i grupy, wynosi w pierwszej strefie (miejskiej):

Grupa	Ilość abonentów sieci	W strefie pierwszej t.j. w promieniu km.	Abonam. roczny			Abonam. towarzyski		
			prywatny	zbiorowy	publiczny	r o c z n i e		
						we dwójkę	we trójkę	we czwórkę
Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.		
I.	do 100	1	500	700	900	420	360	300
II.	od 101—2.000 . .	2	900	1.200	1.500	720	600	500
III.	ponad 2.000 . .	3	1.440	1.920	2.100	1.000	840	720

Ponadto o ile do abonowanego aparatu załączone są dodatkowe aparaty i przyrządy, umieszczone w tym samym budynku, od abonenta pobiera się.

- a) za aparat dodatkowy rocznie mk. 200.—
- b) za dzwonek dodatkowy rocznie „ 40.—
- c) „ słuchawkę dodatkową „ 20.—

§ 15. Oznaczona w § 14 opłata zasadnicza dotyczy abonentów w obrębie strefy pierwszej. Od abonentów, położonych poza strefą pierwszą, pobiera się oprócz zasadniczej jeszcze opłata za konserwację linii, a mianowicie:

po mk. 6.— za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, leżącej poza strefą pierwszą.

§ 16. W abonamencie towarzyskim opłatę za konserwację linii poza strefą pierwszą obliczoną w stosunku do rzeczywistej długości całej linii wraz z odgałęzieniami według § 15, uiszczają poszczególni udziałowcy według zasady, iż każdy z nich płaci:

- a) za te części linii, z których korzysta wspólnie z innymi udziałowcami, należność podzieloną przez ilość udziałowców, korzystających z danej części linii;
- b) za część linii, która służy do jego wyłącznego użytku — całkowitą należność.

§ 17. Jeżeli aparat dodatkowy, umieszczony jest w innym budynku niż główny, pobiera się oprócz zasadniczej opłaty według § 14 ponadto opłata za konserwację linii po 6 mk. rocznie za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, łączącej aparat główny z dodatkowym.

§ 18. Abonenci, utrzymujący własnym kosztem prywatną centralkę telefoniczną (§ 8) połączoną z centralą państwową, opłacają za każdą linię, łączącą według kategorii abonamentu zbiorowego (§ 12) punkt b) za każdy zaś aparat dodatkowy, załączony do centrali prywatnej po 100 mk. rocznie.

§ 19. Abonent stacji pomocniczej, który chce korzystać z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą opłatą roczną, oprócz zwykłego abonamentu (§ 14) i należności za konserwację (§ 15), dopłaca za odległość stacji pomocniczej od stacji centralnej według poniższej tabelki:

Odległość stacji pomocniczej od centralnej licząc w kierunku prostym.	Opłata za odległość rocznie marek.
do 10 klm	200.—
od 10 do 20 klm.	400.—
od 20 do 30 „	600.—
od 30 do 40 „	800.—

U w a g a I. Abonenci stacji pomocniczej, opłacający powyższy dodatek za odległość, mają prawo korzystać z rozmów z abonentami innych stacji w obrębie całej sieci lokalnej bez ograniczenia ilości rozmów. Czas trwania rozmowy może być jednak ograniczony do 6 minut, o ile istnieje więcej zgłoszeń na rozmowy za pośrednictwem tego samego przewodu, łączącego stację pomocniczą ze stacją centralną. Obsługa komutatora stacji pomocniczej odbywa się tylko w godzinach normalnych czynności danego urzędu.

U w a g a II. Abonenci stacji pomocniczej, którzy nie wnoszą powyższej opłaty za odległość płacą za rozmowy z abonentami innych stacji w obrębie tejże sieci lokalnej k a ż d o r a z o w o na zasadach ustanowionych dla rozmów międzymiastowych.

§ 20. Zaliczenie centrali telefonicznej do tej lub innej grupy odnośnie wymiaru opłat odbywa się periodycznie na podstawie obliczenia ilości abonentów danej centrali w ostatnim dniu kwartału kalendarzowego, przy czym ilość abonentów stwierdzona w dniu 31/XII powoduje zmianę taryfy od dnia 1 kwietnia,

ilość abon. stwierd. w dn. 31/III powoduje zmianę tar. od 1 lipca
 „ „ „ „ 30/VI „ „ „ „ 1 paźdz.
 „ „ „ „ 30/IX „ „ „ „ 1 styc.

U w a g a: Aparaty, służące do użytku osób i instytucji, należących do Ministerstwa Poczty i Telegrafów, jako służbowe, przy ustalaniu ilości abonentów nie brane są w rachubę.

§ 21. Opłaty abonamentowe winny być wnoszone zgóry: pierwsza rata za czas od dnia otwarcia komunikacji u abonenta do końca kwartału kalendarzowego, następne zaś raty za każdy kwartał kalendarzowy t. j. w terminach pierwszego stycznia, pierwszego kwietnia, pierwszego lipca, 1 października.

Opłaty abonamentowe winny być uiszczone przez abonenta najpóźniej w ciągu 7 dni od powyższych terminów, bez specjalnego przypomnienia. Opłaty już wniesione zwrotowi nie podlegają.

§ 22. W razie nieuregulowania należności w ciągu 7 dni ulgowych, zgodnie z poprzednim paragrafem, aparat abonenta wyłącza się z centrali, a po upływie dalszych 7 dni—usuwa się z lokalu abonenta. Aparat może być włączony do sieci, względnie ponownie założony dopiero po uregulowaniu należności przez abonenta, przyczem winna być pokryta również należność za czas rozłączenia z siecią danego aparatu.

Jeżeli aparat został zdjęty, wówczas prócz zaległych należności winien abonent wnieść dodatkową opłatę za ponowne założenie aparatu według § 9 punkt a.

§ 23. Abonenci telefonu nie mają prawa odstępować za opłatą umieszczoną u nich aparatu telefonicznego do użytku osób obcych.

W razie ujawnienia nadużyć pod tym względem abonent pozbawiony będzie niezwłocznie komunikacji telefonicznej bez zwrotu wniesionych opłat.

D. Taryfa opłat za rozmowy międzymiastowe.

§ 24. Czas trwania rozmowy międzymiastowej oblicza się według jednostek — 3-minutowych, przyczem część 3 minut uważa się za całą jednostkę.

Odległość według której określa się wysokość opłaty za jednostkę czasu, oblicza się w linii powietrznej pomiędzy stacjami, do których bezpośrednio załączeni są rozmawiający abonenci, względnie rozmównice.

Dla obliczenia tej odległości stosuje się system kwadratów taksowych według specjalnej instrukcji.

§ 25. Rozmowy międzymiastowe mogą być zwyczajne i pilne. Opłata za jednostkę (3 min.) rozmowy międzymiastowej wynosi

przy odległości do 50 klm. mk. 5.—

" " " 100 " " 10.—

i za każde dalsze 100 " po " 5.—

Za rozmowy pilne pobiera się opłatę potrójną.

§ 26. Abonenci telefonu mogą zamawiać rozmowy międzymiastowe z abonentami innych sieci na pewną określoną godzinę, względnie wzywać do rozmównicy osoby, nie abonujące telefonu, zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

a) W pierwszym wypadku pobiera się:
za przesłanie przez telefonistkę zamówienia piątą część opłaty, przypadającej za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości,

b) W drugim wypadku:
oprócz opłaty za przesłanie przez telefonistkę wezwania obliczonej jak w p. a) — ponadto za posłańca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń 5 mk.

§ 27. Jeżeli zamawiający lub wezwany nie stawil się do rozmowy w wyznaczonym terminie, zamówiona rozmowa uważa się za skuteczną, przyczem pobiera się opłatę jak za jednostkę 3 minutowej opłaty.

§ 28. Zamówienie na wezwanie do rozmównicy osoby, zamieszkałej w obrębie miejscowego okręgu doręczeń przyjrnuje się najpóźniej na trzy godziny przed terminem wyznaczonym do rozmowy.

E. Rozmównice.

§ 29. Za rozmowy miejscowe t. j. prowadzone z rozmównic z abonentami, załączonymi do tej samej co i rozmównica centrali pobiera się po 2 mk. za każde 3 minuty rozmowy, za rozmowy prowadzone z rozmównic z abonentami innych centrali — według taryfy dla rozmów międzymiastowych (§ 25).

§ 30. Osoby, korzystające z rozmównicy telefonicznej mogą (analogicznie do § 26) zamawiać rozmowy z abonentami innych sieci na pewną określoną godzinę, względnie wzywać do rozmównicy znajdującej się w innej miejscowości osoby nie abonujące telefonu i zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

W pierwszym wypadku pobiera się zgóry:

a) za przesłanie przez telefonistkę zamówienia piątą część opłaty, przypadającą za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości,

b) za mającą się odbyć w oznaczonej godzinie rozmowę międzymiastową według taryfy (§ 25) za jednostkę rozmowy do danej miejscowości.

W drugim wypadku pobiera się zgóry oprócz opłat jak w punkcie a) i b) ponadto:

- e) za poślanią w obrębie miejscowego okręgu doręczeń — 5 mk. Opłaty już wniesione (według punktów a), b) i c) zwraca się jedynie w tym wypadku, jeżeli rozmowa nie mogła dojść do skutku z winy zarządu telefonów.

F. Sieć podmiejska Warszawska.

§ 31. Wszystkie przepisy i taryfy, zawarte w powyższych paragrafach rozciągają się również na sieć podmiejską warszawską, którą należy uważać za sieć lokalną (§ 2), a jej stacje poza Warszawą — za pomocnicze względem stacji podmiejskiej w Warszawie, jako centralnej.

Wyjątek: Dla abonentów złączonych bezpośrednio lub pośrednio, t. j. za pomocą stacji pomocniczych, którzy pragną korzystać ze stałej komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci podmiejskiej (wraz z siecią koncesyjną w Warszawie), wysokość abonamentu zasadniczego wbrew brzmieniu §§ 13 i 14 określa się jak dla sieci o ilości abonentów ponad 2000.

Warszawa, dnia 29 marca 1920 r.

Minister Poczty i Telegrafów:

L. Tottołczko

174.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

do Ustawy z dnia 18 marca 1920 r. (Dz. Ust. № 28 z dn. 1/IV 1920 r. poz. 165) w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych na terenie b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 18 marca 1920 r. (Dz. ust. № 28 z dn. 1/IV 1920 poz. 165) w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych zarządzam co następuje:

Art. 1. Organem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych powołanym do wykonania ustawy z dn. 18 marca 1920 r. (Dz. ust. № 28 z dn. 1/IV 1920 r. poz. 165) jest Urząd zagospodarowania odłogów.

Czynności dotyczące wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych w myśl ustawy z dn. 18 marca 1920 r. wykonywać będą pod ogólnym kierownictwem Urzędu zagospodarowania odłogów

w b. zaborze rosyjskim:

- a) na terenie gmin — komitety gminne pomocy rolnej powołane do życia rozporządzeniem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 23 marca 1920 (Dz. ust. № 27 z dn. 27/III 1920 r.), pod przewodnictwem wójtów,
- b) na terenie powiatów — starostowie,
- c) na terenie województw — wojewodowie;